

Sygn. akt IV Ka 653/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło (spr.)
Sędziowie	SO Andrzej Grochmal SO Włodzimierz Przysługowski
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Bożeny Ławrowskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2012 r.

sprawy **P. Z. (Z.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 298 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Legnicy
i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 17 września 2012 r. sygn. akt VIII K 537/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznaje oskarżonego za winnego czynu ciąglego opisanego w części wstępnej, z wyłączeniem zdarzenia z dnia 21 lipca 2009 roku tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. i art. 298 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., ustalając jednocześnie, że podstawę prawną skazania oskarżonego stanowi art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego P. Z. na rzecz oskarżycielka posiłkowego (...) SA (...) Oddział we W. 420,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20,00 złotych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 700,00 złotych opłaty za II instancję, ustalając jednocześnie prawidłową opłatę za I instancję w kwocie 700,00 złotych.

Sygn. akt IV Ka 653/12

UZASADNIENIE

Oskarżony P. Z. stanął pod zarzutem tego, że:

w okresie od 21 lipca 2009 r. do 22 lutego 2010 r. w L. działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem, w celu uzyskania odszkodowania z tytułu kolizji w ruchu lądowym, spowodował będące podstawą do wypłaty odszkodowania zdarzenia:

- w dniu 21.07.2009 r. w L. na skrzyżowaniu ul. (...) i (...) kierując pojazdem M. nr rej. (...) doprowadził do kolizji drogowej z A. D. kierującym pojazdem F. (...) nr rej. (...), a następnie w dniu 21.07.2009 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd Zakład (...) S.A. co do rzeczywistych przyczyn kolizji drogowej, złożył wniosek o wypłatę odszkodowania dla E. S., czym doprowadził Zakład (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2673,57 zł,
- w dniu 01.09.2009 r. w L. na skrzyżowaniu ul. (...) i (...) kierując pojazdem M. nr rej. (...) doprowadził do wypadku drogowego z J. K. kierującą pojazdem T. (...) nr rej. (...), a następnie w dniu 14.09.2009 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd co do rzeczywistych przyczyn wypadku drogowego Zakład (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4700 zł,
- w dniu 02.09.2009 r. w L. na skrzyżowaniu ul. (...) i (...) kierując pojazdem B. nr rej. (...), w celu uzyskania dla innej osoby odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia, doprowadził do kolizji drogowej z J. G. kierującą pojazdem F. (...) nr rej. (...),
- w dniu 29.10.2009 r. w L. na skrzyżowaniu ul. (...) i (...) kierując pojazdem M. nr rej. (...) doprowadził do kolizji drogowej z K. W. kierującym pojazdem F. (...) nr rej. (...), a następnie w dniu 29.10.2009 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd co do rzeczywistych przyczyn kolizji drogowej Zakład (...) S.A., złożył wniosek o wypłatę odszkodowania dla E. S., czym doprowadził Zakład (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6000 zł,
- w dniu 30.12.2009 r. w L. na skrzyżowaniu ul. (...) i (...) kierując pojazdem O. (...) doprowadził do kolizji drogowej z R. K. kierującym pojazdem V. (...) nr rej. (...), a następnie w dniu 22.02.2010 r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzając w błąd co do rzeczywistych przyczyn kolizji drogowej Zakład (...), złożył wniosek o wypłatę odszkodowania, czym doprowadził Zakład (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2000 zł

tj. o czyn z art. 298 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 września 2012 roku Sąd Rejonowy w Legnicy w sprawie o sygnaturze akt VIII K 537/11:

I. uznał oskarżonego P. Z. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, iż z opisu zarzutów wyeliminował zdarzenie z dnia 21.07.2009 r. oraz ustalił, iż zostały one popełnione w ramach ciągu przestępstw w okresie od 01.09.2009 r. do 22.02.2010 r. tj. ciągu przestępstw z art. 298 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat,

III. na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda,

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonych: Zakładu (...) S.A. Oddziału w L. kwotę 6000 złotych, Zakładu (...) S.A. we W. kwotę 4700 złotych, (...) S.A. w W. kwotę 2000 złotych,

V. zasądził od oskarżonego na rzecz (...) S.A. we W. kwotę 924 złote tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego,

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 500 (pięćset) złotych.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego P. Z. zaskarżył apelacją Prokurator Rejonowy w Legnicy, a także na korzyść oskarżonego jego obrońca.

Apelacja oskarżyciela publicznego zarzucała:

I. obrazę przepisów prawa materialnego tj. przepisu art. 12 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu, pomimo bezspornych ustaleń poczynionych przez Sąd, iż oskarżony dopuszczając się ciągu zachowań opisanych w treści zarzucanego mu czynu, a następnie przytoczonych przez Sąd w części dyspozytywnej wyroku, działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego już po pierwszej kolizji z dnia 21.07.2009 r. zamiaru wyłudzenia odszkodowań z tytułu zdarzeń drogowych, przez co przypisane przez Sąd oskarżonemu zachowania stanowiły elementy jednego czynu ciągłego, a także obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 91 § 1 k.k. poprzez bezpodstawne i sprzeczne z ustaleniami poczynionymi i wskazanymi przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyjęcie, iż wyżej wskazane zachowania oskarżonego nie stanowiły jednego czynu, a stanowiły ciąg odrębnych przestępstw

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie normy art. 413 § 1 pkt 5 i § 2 pkt 2 k.p.k. polegające na pozostawieniu przez Sąd nierozstrzygniętej kwestii sprawstwa i winy oskarżonego za zarzucony mu czyn mający miejsce w dniu 21.07.2009 r., a także brak dokładnego, nie korelującego z przyjętą Sąd koncepcją zakwalifikowania zachowań oskarżonego jako ciągu odrębnych przestępstw, precyzyjnego określenia w części dyspozytywnej wyroku czynów przypisanych oskarżonemu, przy jednoczesnym uznaniu za prawidłowe stanowiska Sądu; iż wskazane w części dyspozytywnej wyroku czyny stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.

i wносиła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

Apelacja obrońcy oskarżonego zarzucała:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia:

a) polegający na uznaniu przez Sąd, że w ramach zarzucanych czynów, oskarżony umyślnie i celowo doprowadzał do wypadków komunikacyjnych, stanowiących podstawę uzyskania późniejszego odszkodowania, mimo że podczas każdego z zarzucanych oskarżonemu zdarzeń stanowiących podstawę wypłaty odszkodowania, niewątpliwą winę ponosili kierowcy innych pojazdów, co zostało potwierdzone mandatami karnymi dla tych osób oraz skazującym wyrokiem Sądu

w przypadku J. K., a także zeznaniami pasażerów znajdujących się w pojazdach kierowanych przez oskarżonego, którym Sąd odmówił wiarygodności,

b) będący skutkiem naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. polegający na tym, że Sąd Rejonowy sprzecznie z zasadami logicznego rozumowania

i wnioskowania pominął okoliczności, że do zdarzeń dochodziło na ulicach równorzędnych, gdzie obowiązywała tzw. „zasada prawej strony” i przy każdym zdarzeniu (z wyłączeniem nieobjętego zakresem zaskarżenia apelacji zdarzenia z dnia 21.07.2009 r.), to pojazd oskarżonego znajdował się „z prawej strony” i miał tym samym pierwszeństwo przejazdu,

c) polegający na pominięciu przez Sąd orzekający okoliczności, że uzyskane od ubezpieczycieli środki pieniężne były wydatkowane przez oskarżonego na dokonywanie napraw uszkodzonych pojazdów. Z uwagi na małą wartość samochodów, którymi poruszał się oskarżony uzyskane kwoty, stanowiące niejednokrotnie szkody całkowite, nie wystarczały nawet na pokrycie pełnych kosztów naprawy. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego należy zatem przyjąć, że gdyby oskarżony działał w celu „wyłudzenia” odszkodowań, nie dokonywałby naprawy pojazdu marki M. (uczestniczącego w 3 zdarzeniach), którym następnie miał kolejną stłuczkę.

2. Obrzęę prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku:

a)

a) art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. w zw. z art. 4 i 7 k.p.k. polegającą na tym, że Sąd I Instancji, dopuszczając w poczet dowodów stanowiących podstawę orzekania przedłożone przez oskarżonego zaświadczenie stacji diagnostycznej

o przeprowadzeniu badania technicznego pojazdu marki M. nr rej. (...) wykonanego na skutek usunięcia usterek powypadkowych, nie dokonał w uzasadnieniu oceny tego dowodu, który świadczył o dokonaniu przez oskarżonego naprawy pojazdu ze środków otrzymanych od ubezpieczyciela,

b) art. 424 § 1 pkt 2) k.p.k. poprzez brak wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku kwalifikacji prawnej zarzuczanych oskarżonemu czynów z art. 298 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a przede wszystkim kwalifikacji prawnej z art. 286 § 1 k.k.

c) art. 7 k.p.k. polegający na tym, że Sąd Rejonowy w zakresie ustaleń stanowiących podstawę podjętego rozstrzygnięcia i przypisania oskarżonemu określonego przestępstwa, oparł się o opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego, która w swej istocie sprowadzała się do dokonania czynności subsumcji ustalonego stanu faktycznego i zawierała sformułowania dotyczące winy oskarżonego. Opinia biegłego wkraczała w kompetencje Sądu, o czym świadczy „ocenny” charakter tej opinii, wyrażony m.in. użyciem zwrotów: „analizę materiału dowodowego w tym informacji o charakterze osobowym daje podstawy do uznania, iż działania kierującego P. Z. wskazują, że podejmował je w sposób świadomy i zamierzony, w celu doprowadzenia do kolizji” oraz wyrażanie swoich przypuszczeń, co do „przygotowywania się” oskarżonego do popełniania kolizji drogowych.

d) art. 413 § 1 pkt 5) k.p.k. przez niezawarcie w części dyspozytywnej wyroku rozstrzygnięcia o winie, co do zarzucanego oskarżonemu czynu

z dnia 21 lipca 2009r. (zarzut opisany w tiret pierwszym części wstępnej, wyroku). Sąd Rejonowy uczynił to wyłącznie w pisemnych motywach swojego orzeczenia, stwierdzając, że oskarżony nie wypełnił ww. czynem znamion przestępstwa z art. 298 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k., mimo tego Sąd ograniczył się wyłącznie do wyeliminowania tego czynu z opisu stawianych zarzutów, co nie czyni zadość, wynikającemu z powołanej normy proceduralnej, obowiązkwowi „rozstrzygnięcia sądu”, które powinno przybrać postać uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu i musi być zamieszczone w sentencji wyroku;

i wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego z zarzuczanych mu czynów z art. 298 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Co do apelacji obrońcy oskarżonego.

Apelacja ta nie zasługiwała na uwzględnienie.

Jej autor w pierwszej kolejności zarzucał niewłaściwą ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, czego konsekwencją miały być błędne ustalenia faktyczne mające wpływ na treść wyroku.

Odnosząc się do tych zarzutów należy zwrócić uwagę, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy ma dość obszerny charakter, a jego zasadniczą treść stanowią zeznania świadków, opinie biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz akta innych spraw sądowych, w których oskarżony był skazywany za przestępstwo mające związek ze zdarzeniem, które jest przedmiotem również tej sprawy (akta Sądu Rejonowego w Legnicy sygn. II 814/10).

Wszystkie te dowody zostały przez Sąd Rejonowy ocenione kompleksowo, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

W szczególności trafnie sąd I instancji daje wiarę zeznaniom świadków będących uczestnikami poszczególnych kolizji z udziałem oskarżonego. Dowody te mają konsekwentny i stanowczy charakter ponadto co istotne w bardzo podobny sposób opisują zachowania oskarżonego (k – 294-295, 293-294, 296-297, 297-298).

Również opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego została przez Sąd Rejonowy prawidłowo oceniona.

Wprawdzie niektóre z jej sformułowań istotnie mają charakter ocenny (na co trafnie zwraca uwagę skarżący) tym niemniej zasadnicze wnioski opinii jak też przyjęta metodologia prowadzonych badań nie może budzić wątpliwości.

W konsekwencji więc nie było żadnych ani formalnych ani tym bardziej faktycznych podstaw by dowód ten w jakikolwiek sposób dezawuować.

Prawidłowo też sąd zwraca uwagę na dowód z akt sprawy karnej Sądu Rejonowego w Legnicy sygn. II K 814/10, w której oskarżony został prawomocnie skazany za czyn z art. 177 § 1 k.k. w związku ze zdarzeniem, które jest przedmiotem niniejszej sprawy (zachowanie z dnia 01.09.2009 roku, pokrzywdzona J. K.).

Sprawa ta (zresztą wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji na k – 5) jednoznacznie potwierdza, iż zachowanie oskarżonego w tym przypadku było realizacją przypisanych mu czynów z art. 298 § 1 k.k. i 286 § 1 k.k.

Na pełną aprobatę zasługuje też odmowa wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i wspierającym je zeznaniom świadków P. G., M. S. i P. Z.. Słusznie w tym zakresie zwraca uwagę Sąd Rejonowy, że osoby te w zasadzie powielają wersję oskarżonego, która pozostaje w całkowitej opozycji do wymienionych wcześniej dowodów.

Ponadto osoby te będąc pasażerami oskarżonego niejako uczestniczyły w prowadzonym przez niego procederze, a dodatkowo na co trafnie zwraca uwagę Sąd Rejonowy dwóch z nich to koledzy oskarżonego, trzeci zaś jest jego bratem (co nie jest bez znaczenia przy ocenie wiarygodności ich zeznań).

Reasumując więc wątek dotyczący oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego należy stwierdzić, że wbrew stanowisku apelacji ocena ta jest prawidłowa i mieści się w granicach określonych treścią art. 7 k.p.k.

Jeżeli zaś tak, to nie ma z kolei podstaw do aprobaty zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy.

Ustalenia te są prawidłowe, znajdują bowiem oparcie w należycie zgromadzonym i prawidłowo ocenionym materiale dowodowym.

Na aprobatę zasługuje przy tym konstatacja sądu, że w zachowaniu oskarżonego występowały pewne cechy, które miały zbieżny bądź niemal identyczny charakter, co wskazuje, że jego działania były zorientowane na realizację przypisanych mu czynów z art. 298 § 1 k.k. i 286 § 1 k.k.

Do zdarzeń tych doszło bowiem na obszarze dwóch tych samych skrzyżowań (ul. (...) z (...) oraz ul. (...) z (...)). Oskarżony we wszystkich przypadkach wjeżdżał w samochody, które były w sytuacji podporządkowanych, uderzał w jedno obrane miejsce tj. prawy bok samochodu na wysokości tylnego koła, a dodatkowo przed każdym zdarzeniem jego samochód nagle przyspieszał, co wykluczało możliwość uniknięcia kolizji przez pokrzywdzonych.

Okoliczności te układają się zatem w pewną prawidłowość, która ma istotne znaczenie jeżeli oceniać przedmiot sprawy z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Trudno bowiem w świetle takich faktów przyjmować jak sugeruje to autor apelacji, że zdarzenia te miały zupełnie przypadkowy charakter i zawsze stanowiły wynik splotu niekorzystnych dla oskarżonego okoliczności.

Oceny powyższej nie zmienia eksponowany w apelacji fakt, że oskarżony wykorzystywał uzyskane z tytułu odszkodowania środki na naprawę uszkodzonego samochodu.

- Po pierwsze nie ma wystarczających dowodów na stwierdzenie, że oskarżony zawsze takich napraw dokonywał.
- Po drugie nawet jeżeli je wykonywał, to nie wiadomo czy wykorzystywał na to całość uzyskanych środków.
- Po trzecie – naprawiając samochód wymieniał zużyte już podzespoły na nowsze co w pewnym stopniu zwiększało jego wartość.

Okoliczności te nie stanowią więc żadnej przeciwwagi dla dowodów, na których Sąd Rejonowy opiera ustalenia faktyczne w konsekwencji nie dają podstaw do jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie.

Jeżeli chodzi o zarzut obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 424 § 1 k.p.k. – to należy stwierdzić, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zasadzie spełnia wymogi określone w tym przepisie – a pewne niedoskonałości, które w jego treści występują nie są tego rodzaju by traktować je jako poważne uchybienie procesowe mające wpływ na treść wyroku.

Rację ma natomiast skarżący podnosząc brak odniesienia się w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku do zdarzenia z dnia 21-07-2009 r. Istotnie Sąd Rejonowy przyjmując, że oskarżony dopuścił się ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. – jednocześnie nie wypowiedział się w wyroku odnośnie tego zdarzenia. Z kolei uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje, że sąd nie znalazł podstaw faktycznych do przyjęcia winy oskarżonego w tym zakresie – co jak należy rozumieć było powodem jego wyeliminowania z opisu przyjętego ciągu przestępstw.

Tego rodzaju rozstrzygnięcie pozostaje jednak nie do zaakceptowania.

Ciąg przestępstw stanowi szczególny przypadek realnego zbiegu przestępstw (w przeciwieństwie do czynu ciągłego), co sprawia, że zasady oceny winy i sprawstwa odnośnie każdego z tych czynów w części dyspozytywnej wyroku wyrażane są tak jak przy zbiegu realnym.

Innymi słowy w przypadku braku podstaw do przyjęcia winy w zakresie jednego z czynów tworzących ciąg sąd winien wydać orzeczenie uniewinniające.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy tego nie uczynił przyjmując bowiem, że zdarzenia z dat 1-.09.2009 r., 2.09.2009 r., 29.10.2009 r. i 30.12.2009 r. tworzą ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. nie wypowiedział się odnośnie zdarzenia z dnia 21.09.2009 r., które było przedmiotem zarzutu aktu oskarżenia.

W tym więc sensie apelacja obrońcy oskarżonego gdzie zarzuca naruszenie treści art. 413 § 1 k.k. pozostaje uzasadniona.

Rzecz jednak w tym, że przyjęta w odniesieniu do zarzucanych oskarżonemu czynów koncepcja ciągu przestępstw z art. 91 k.k. pozostaje wysoce problematyczna, na co trafnie zwraca uwagę w swojej apelacji również prokurator.

Prawdą jest, że Sąd Rejonowy przyjmując, iż zachowania oskarżonego stanowiły ciąg przestępstw nie przedstawia w pisemnych motywach wyroku na tę okoliczność żadnej argumentacji.

Mało tego tenże sąd w części motywacyjnej uzasadnienia przypisuje oskarżonemu stronę podmiotową charakterystyczną właśnie dla czynu ciągłego (nie zaś ciągu przestępstw) wskazuje bowiem, że działał on z góry powziętym zamiarem (str. 9 uzasadnienia), co prowadzi do wniosku, że formalnie zmieniając ocenę prawną zachowania oskarżonego (na ciąg przestępstw) faktycznie jednak stwierdza istnienie przesłanek charakterystycznych dla czynu ciągłego z art. 12 k.k.

Co istotne analiza zebranych dowodów stanowisko to zdaje się w pełni potwierdzać.

Nie ma bowiem większych wątpliwości, że zachowania oskarżonego były inspirowane z góry powziętym zamiarem.

Wskazuje na to ten sam sposób działania, tożsamość miejsc w których dochodziło do zdarzeń, a także identyczna metodologia kreowania kolizji z innymi pojazdami.

Okoliczności te dają więc podstawę do przyjęcia, że oskarżony powziął zamiar czerpania korzyści majątkowych poprzez tego rodzaju działanie.

Dodatkowo bezspornym jest iż zdarzenia objęte przedmiotem sprawy następowały w krótkich odstępach czasu (doszło do nich w dniach 1.09.2009 r., 2.09.2009 r., 29.10.2009 r., 30.12.2009 r.), co sprawia, że druga (obok z góry powziętego zamiaru) przesłanka niezbędna dla bytu czynu ciągłego z art. 12 k.k. została także spełniona.

W konsekwencji więc Sąd Okręgowy kierując się treścią art. 455 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok przyjmując, że oskarżony dopuścił się właśnie czynu ciągłego w skład którego wchodziły zdarzenia wyczerpujące znamiona czynów z art. 298 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. pozostające w zbiegu kumulatywnym (art. 11 § 2 k.k.).

Należy przy tym zaznaczyć, że konstrukcja czynu ciągłego dopuszcza kumulatywną kwalifikację wielości zachowań objętych znamieniem ciągłości. W szczególności kwalifikacja kumulatywna jest uzasadniona wtedy gdy ocena prawna odnosząca się do poszczególnych zachowań będzie różna (tak między innymi Komentarz do k.k. część ogólna Andrzej Zoll, wyd. Zakamycze 1998 str. 131).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, oskarżony bowiem swoim zachowaniem naruszał normy w dwóch wymienionych wyżej przepisach ustawy karnej.

Jednocześnie Sąd Okręgowy ustalając czasookres czynu ciągłego przyjmuje, iż jego początek datuje się na 1.09.2009 r. pomija zatem zdarzenie

z dnia 21.07.2009 r. co stanowi akceptację przyjętej w tym zakresie oceny Sądu Rejonowego, że w sprawie nie ma wystarczających podstaw faktycznych by przypisać oskarżonemu sprawstwo i winę odnośnie tego zachowania.

Jedynie na marginesie tej kwestii należy przypomnieć, że aktualny kodeks karny hołduje tzw.11jednoczynowej koncepcji czynu ciągłego – co w praktyce sprowadza się do przyjęcia fikcji prawnej, że wszystkie zdarzenia tworzące czyn ciągły są w istocie jednym przestępstwem.

Konsekwencją takiego rozwiązania jest więc to, iż w przypadku braku podstaw do przyjęcia winy w zakresie jednego bądź kilku zachowań sprawcy wchodzących w skład czynu ciągłego sąd nie orzeka o uniewinnieniu lecz eliminuje to zdarzenie z przyjętego opisu czynu ciągłego.

Jest to rozwiązanie jedyne logiczne jeżeli bowiem czyn ciągły stanowi jedno przestępstwo, to zdarzenia odnośnie których brak podstaw do przyjęcia winy należy pominąć w opisie tego czynu, jako niebyłe. Natomiast rozstrzygnięcie uniewinniające nie wchodzi w grę z tego tylko powodu, że nie można za ten sam czyn sprawcę częściowo uniewinnić, zaś częściowo skazać.

Zupełnie inaczej kwestia ta przedstawia się w przypadku ciągu przestępstw. Jak to już wyżej w treści tego uzasadnienia wskazywano ciąg przestępstw jest to wielość czynów zabronionych stanowiących wielość przestępstw, co w istocie stanowi przypadek realnego zbiegu przestępstw. Nie ulega zatem wątpliwości, że przy braku podstaw do uznania sprawstwa i winy

w zakresie jednego z takich czynów, należy wydać orzeczenie uniewinniające, tak jak w sytuacji każdego realnego zbiegu przestępstw.

Reasumując więc należy stwierdzić, że apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie dotyczącym obrazy treści art. 413 § 1 k.p.k., a także apelacja prokuratora, która w całości dotyczyła kwestii przyjętej przez Sąd Rejonowy oceny prawnej zachowania oskarżonego zasługiwały na uwzględnienie.

Ponieważ jak to już wskazano wyżej Sąd Rejonowy w istocie poczynił ustalenia sugerujące popełnienie przez oskarżonego czynu ciągłego (mimo, że wyciągnął w tym zakresie odmienne wnioski), Sąd Okręgowy kierując się treścią art. 455 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok przypisując oskarżonemu czyn ciągły z pominięciem zdarzenia z dnia 21.07.2009 r.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako trafny należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania odnośnie oskarżonego orzeczono w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k.